

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София<http://iankov.com>iankov.bg@mail.bg

09 ноември 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.
LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.
LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.

LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.
LPC-Embassy-041/ 24 август 2006 г.
LPC-Embassy-042/ 25 август 2006 г.
LPC-Embassy-043/ 29 август 2006 г.
LPC-Embassy-044/ 31 август 2006 г.
LPC-Embassy-045/ 25 септември 2006 г.
LPC-Embassy-046/ 26 септември 2006 г.
LPC-Embassy-047/ 27 септември 2006 г.
LPC-Embassy-048/ 28 септември 2006 г.
LPC-Embassy-049/ 03 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-050/ 09 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-051/ 18 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-052/ 19 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-053/ 23 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-054/ 26 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-055/ 30 октомври 2006 г.
LPC-Embassy-056/ 06 ноември 2006 г.
LPC-Embassy-057/ 07 ноември 2006 г.
LPC-Embassy-058/ 08 ноември 2006 г.
LPC-Embassy-059/ 09 ноември 2006 г.

Както този, така и всички предишни и следващи
текстове от тази серия можете да прочетете:

a) в интернет на адрес: <http://iankov.org>;

b) в подготвената за печат книга
„Документ за самоличност. Политическа
документалистика”, Том 7.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-членове
на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

Към: 6527/ 28.11.2000 г.

До Президента
бул. "Княз Дондуков" № 2
1000 София

Информационно копие:

До Генералния директор
и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Ваши Превъзходительства,

ваши престъпни нискойерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Приложено, непосредствено тук (още в самото начало) като вградено скенерно копие ви представям текста на мое писмо, имащо **дата 27 ноември 2000 г., индекс LPC-43, регистрационен № в канцеларията на Главния прокурор № 6527 от 28.11.2000 г.**, което писмо бе адресирано до и изпратено на **Президента, Главния прокурор и Министъра на вътрешните работи**; уточнявам, че **по това мое искане досега не съм получил абсолютно никакъв отговор** и че неговия текст съм публикувал на **с. 297-301 от Том 5** на моята книжна поредица, озаглавена „Документ за самоличност. Политическа документалистика”.

LPC-43	
Прокуратура на РБ Главен прокурор Получено на 20..... г Вх № <u>6527/28.11.2000</u> София - 1040	До г-н Петър Стоянов, Президент на България София – 1000
	До г-н Никола Филчев, Главен прокурор на България, София – 1000
	До г-н Емануил Йорданов, Министър на вътрешните работи София – 1000
	<u>Информационно копие:</u> До техни Превъзходительства Посланиците, акредитирани в България от държавите, членове на Съвета на Европа София
До Европейския съд за защита на правата на човека при Съвета на Европа, Страсбург, Франция Към Жалба № 55604/00	

♦♦

До г-н **Петър Стоянов**,
Президент на България
София – 1000

До г-н **Никола Филчев**,
Главен прокурор на България,
София – 1000

До г-н **Емануил Йорданов**,
Министър на вътрешните работи
София – 1000

Информационно копие:

До техни Превъзходительства
Посланиците, акредитирани в
България от държавите,
членове на Съвета на Европа
София

До **Европейския съд**
за защита на правата на човека
при Съвета на Европа,
Страсбург, Франция
Към Жалба № 55604/00

Господин Президент,

Господин Главен прокурор,

Господин Министър,

На 23 декември 1998 г. отправих до Президента, Главния прокурор и Министъра на вътрешните работи **специално изложение**, индексирано като **PLC-79** и обхващащо 10 (десет) стандартно изписани страници. В това изложение в **29 пункта обосновавах отделни искания за достъп до разсекретените архиви на бившата Държавна сигурност.**

Това мое изложение днес се намира в **Европейския съд за защита на правата на човека** при Съвета на Европа в Страсбург и е една малка част от искането ми за осъждане на българската държава заради извършените от нея нарушения на моите и на близките ми права, гарантирани от българските закони и от Конвенцията за правата на човека. Доколкото ми е известно, налице е процедура. *Тази процедура, обаче, с абсолютно нищо не облекчава положението ми на български гражданин, все още изключително интензивно и многоаспектно подложен на специален репресивен режим от официалната държавна власт.*

До днес, вече две години, във връзка с исканията ми, съдържащи се в това изложение, не съм получил абсолютно никакъв отговор от нито една от посочените българските инстанции, т. е. от Вас.

Сега, в настоящето изложение, обръщам специално внимание върху искането ми, съдържащо се в точка 27, страница 10 на въпросното изложение.

Става въпрос за достъп до разсекретените оперативни разработки спрямо **Стефан Свръдлев**, живеещ на Запад, по отношение на когото българската ДС е приложила специално оперативно мероприятие за отвлечане на съпругата и сина му от Германия и довеждането им в България, за да бъдат принудени да участвуват в пропагандни акции, имащи за цел да мотивират **Стефан Свръдлев** да се откаже от намерението си да свидетелствува пред съда в Рим във връзка с делото относно българското участие в атентата против папата. Става въпрос и за това, че българската ДС е била приложила и специално оперативно мероприятие, в резултат на което след края на пропагандните ефекти синът на **Стефан Свръдлев** е бил убит в София, при което смъртта му е била представена като самоубийство.

Днес обръщам Вашето внимание върху този пункт от моето искане поради наличието на някои силно набиващи се в очите аналогии, свързани с фактите и обстоятелствата, отнасящи се и до самия мен.

Във връзка с това искането ми от преди две години за достъп до разсекретените архиви на бившата Държавна сигурност сега има

изключително важна актуалност – нужно ми е да зная **подробности, отнасящи се за класическия механизъм на отвличанията**, извършвани от бившата ДС.

Тези знания са ми необходими, за да преценя **степенна на приемственост между старите, класически форми на отвличанията, извършвани от комунистическите тайни служби, и новите, модерни форми на отвличанията, прилагани от сегашните държавни тайни служби.**

Става въпрос за следното:

На първи юни т. г., недалеч от жилището ми в град Лондон, Великобритания, докато тичах в парк “Финсбъри”, внезапно чух зад гърба си думите: **“Тичай си спокойно! С теб никой няма да се занимава. Тия, които ни трябва, ти си ги оставил в София и те са в ръцете ни!”**

Беше чистокръвен българин. Спряхме се на един метър един от друг и се погледнахме в лицата. Той се усмихваше самодоволно. Съвсем накратко ми даде да разбере, че трите ми деца (момче и две момичета) и съпругата ми, намиращи се в България, ще бъдат наказани заради мен, като бъдат отвлечени и продадени на световния мафиотски пазар.

След седем дена кацнах на летище София.

Представява ли форма на отвличане мотивирането ми да се завърна в България с надеждата да се опитам да спася близките си?

Това е въпрос, чийто отговор има значение не само за мен. Това е въпрос, чийто отговор има значение както за българските, така и за западните интелектуалци, политици и политически мислещите хора. Това е въпрос, чиито отговор има значение и за западните тайни служби, разбира се, независимо от това дали са участвували или не са участвували “в играта”.

Около един месец след пристигането ми в София “случайно” ме срещна адвокатът **Ts. S.**, който изрично ми каза, че е изпратен да

проведе специален разговор с мен. Седнахме в едно кафене съвсем близо до адвокатската му кантора.

Познавам Ts. S. още от преди 20 години, по времето, когато той беше студент-задочник, а аз - преподавател в Юридическия факултет. След дипломирането си той стана нещо като административен фактор в едно звено на една научна институция и по силата на служебното си положение контактуваше с всички научни кадри в сферата на правото. Разбира се, още тогава всички знаехме, че административната му функция всъщност е част от функциите на зловещото Шесто управление на Държавна сигурност.

Съвсем накратко, онова, което той изрично ми каза, се свежда до следното: 1) че е упълномощен да ме уведоми, че българските тайни служби са получили съгласието на западните тайни служби да се справят безцеремонно с мен и всички такива като мен, включително и чрез прилагането на сравнително елегантен способ за физическо унищожаване; 2) че единствено условие за моето и на семейството ми оцеляване е да се откажа от всички водени от мен пред българските и международните институции преписки, представлящи в неблагоприятна светлина протичащите в България мощни демократични процеси.

Все пак, той уточни, че въобще не се иска от мен да правя изрични официални декларации за отказ от исканията ми (защото един такъв изричен отказ щял да бъде очевидно неестествен), а е било напълно достатъчно просто да не протестирам, когато започна да получавам изрични официални отговори, че исканията ми са неоснователни и преписките се прекратяват или спират, или когато чрез факта, че не получавам никакъв отговор от никъде ми е ясно, че става въпрос за мълчалив отказ.

Наред с подробностите от "разговора" с адвоката на Сатаната (на които подробности сега не се спирам), *изрично ми бе казано, че никога няма да ми бъде простено съдържанието на единия от издаваните от мен в Лондон бюлетини, отнасящ се за извършвания от българските тайни служби т. нар. "медицински тероризъм", и че една от причините за това е тази, че този бюлетин се използва против България в процеса срещу българските медици в Либия.*

Янко Янков, Документ за самоличност, С., 2003, Том 5,

301

Съвсем наскоро след срещата ми с Ts. S. с мен се случиха няколко изключително показателни събития, представляващи несъмнения “послания” да започна да се съобразявам с направените ми предупреждения. Тези “послания”, обаче, ме накараха ясно да разбера, че ако искам да защита децата си и себе си, трябва да започна да се въоръжавам с истинско оръжие.

Господин Президент,

Господин Главен прокурор,

Господин Министър,

Както вече казах, настоявам за достъп до посочените разсекретени архиви на Държавна сигурност.

Многократно съм го казвал, но днес, повече от всякога досега съм категорично убеден, че сегашните официални държавни български тайни служби продължават да са филиал на бившите съветски тайни служби и на тяхната съвременна мафиотска трансформация.

27 ноември 2000 г.

Янко Янков

♦♦

* * *

Ваши Превъзходительства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Отново изрично и категорично поддържам всеки ред и всяка буква на така посоченото по-горе изложение на фактите и искане за разследване.

Освен това изрично и ясно настоявам да бъде проведено разследване и против тримата адресати на искането ми, тъй като те, бидейки най-висши държавно-властически лица, са извършили престъпно нарушение на задълженията си, при което са нарушили и моите гарантирани от закона права и интереси – в интерес на престъпниците тези най-висши държавно-властически лица са били *предприели и осъществили специални мерки за обезпечаване на безотговорността на техните престъпни господари от тайните служби и Мафията*.

* * *

Ваши Превъзходительства,

ваши престъпни нискоерархични държавно-властнически слуги на българския мафиотски режим,

Изрично, ясно и категорично настоявам да бъде разпитан като свидетел и бившият Главен прокурор Никола Филчев.

Наистина днес той е толкова компрометирана личност, че би представлявало доста висока степен на риск човек да използва и да се позовава на неговите думи, като на думи, които биха могли да имат стойност и авторитет; все пак, обаче, тъй като аз помня времето, когато неговните думи имаха своята значителна човешка и правна стойност, и тъй като все още ми се иска той да е запазил поне една малка частица от тези свои някогашни стойностни черти и качества, сега съм готов да рискувам и да го призова за свидетел.

Публично известен факт е, че ние с него сме били не само състуденти, не само приятели, но и че аз бях негов кум (официален свидетел) на първия му брак.

Публично известен е и фактът, че *именно във връзка с неговата престъпна и в полза на Мافията дейност като Главен прокурор, след началото на 2001 г. ние с постепенно се отчуждихме и че през 2005 г. аз вече официално обявих в медиите, че се отказвам от кумството си, тъй като го считам за престъпен длънопробен слуга на престъпни мафиотски господари.*

Наистина фактите, относно които бих искал той да свидетелствува, биха могли да са само един от елементите на оперативно мероприятие, в което **Никола Филчев**, макар и изпълняващ длъжността **Главен прокурор на България**, е бил само най-длънопробен агент-провокаатор; но все пак, не е изключено по онова време той все още да е искал да бъде и да е бил искрен към мен; още повече, че *онова, което той ми е казал и на което днес се позовавам, ми изглежда абсолютно достоверно и точно.*

Тези факти се отнасят към лятото и есента на 2000 г., когато аз съвсем наскоро се бях завърнал от Лондон, а самият Никола Филчев вече се намираше в контекста на множество изключително жестоки събития и все още се опитваше да търси поле за личностна и професионална свобода на действията си.

Тогава именно, в присъствието на трети човек (мой близък приятел и негов познат) **Никола Филчев** ми разказа, че в качеството си на **Главен прокурор** е бил узнал, че:

а) когато през миналата година бях заминал за Лондон и бях поискал политическо убежище, българските специални служби веднага са били влезли във връзка с британските и са им били предложили да получат тяхното **конклюдентно (мълчаливо, но фактически подразбиращо се) съгласие** да бъдат осъществени върху британската територия по отношение на мен няколко оперативни мероприятия;

б) че целта на тези мероприятия се е свиждала до това, българските специални служби да ми дадат да разбере, че животът и съдбата на членовете на семейството ми в България са застрашени, и че само моето лично присъствие при тях може да ги спаси; съгласно целта на този план, аз трябва да бъда мотивиран да се завърна в България, и така процедурата по моето искане за политическо убежище пред британските власти да отпадне по „елегантен” и безопасен за властите начин;

в) при което моето фактическо завръщане в България ще бъде в изгода както за властите на България, така и за властите на Великобритания, тъй като: ► по отношение на България ще отпадне едно „висящо” в международен план официално политическо обвинение от човек с моята политическа биография; ► по отношение на Великобритания ще отпадне необходимостта да се произнася по искане за политическо убежище, направено от човек, когото тя преди време, в условията на класическия

комунистически режим, е била признала като безспорен политически деец; и на когото днес, в условията на властта на наследниците на бившата комунистическа власт, би трябвало официално да признае същото политическо качество, каквото качество, обаче тя въобще не е била давала на нито един българин през последните петнадесет години; ► така ще отпадне и необходимостта мафиотското по своята същност, но демократично по своето официално наименование българско правителство да има официален повод да обвини британското в „нарушение на демократичния европейски дух” и така добрите дипломатически взаимоотношения между двете страни няма да бъдат застрашени от ненужни и за двете страни скандали.

09 ноември 2006 г.

Янко Н. Янков